

na základě těchto smluv zaplacených. Z uvedeného je vidno, že podobné smlouvy, jakou uzavřeli obžalovaní s Drem H-em, se uzavíraly i před válkou, že takové právní poměry byly již před válkou a touto vyvolány nebyly. Nelze proto tvrditi a vytýkati, že obžalovaní, požadující při přenechání místností se zařízením pro provozování zubolékařské praxe od Dra H-a úplaty vyšší nežli by činilo obvyklé nájemné, využívali mimořádných poměrů války v vyvoláních. Ad 2. Na základě stavu věci, jím zjištěného, dospěl nalézací soud k přesvědčení, že obžalovaní nežádali takto ceny zřejmě přemrštěné. Náзор ten sdílí též zrušovací soud, neboť vzhledem k výnosu 100.000 Kč a 90.000 Kč, kterého Dr. H. ihned na začátku své praxe dle zjištění soudu v uvedených místnostech docílil, jest požadovaná úplata, se zřetelem na stálý kádr pacientů zemřelého Dra Václava V-a, přiměřenou.

Čís. 1147.

Obžalovaného pro urážku na cti, že prý jiným způsobem, než veřejně, (§ 488 tr. zák.), křivě obvinil soukromého obžalobce z padělání soukromé listiny, vymíňuje důkaz pravděpodobnosti.

V řízení o urážce na cti nelze odsouzenému uložit útraty, jež vzešly jeho udáním, pro něž jest nyní obžalován a na základě něhož bylo zavedeno veřejným obžalobcem řízení, pokud vzešly v tomto řízení.

(Rozh. ze dne 5. března 1923, Kr I 119/23.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací uznal po ústním líčení o zmateční stížnosti generální prokuratury na záštitu zákona právem: Rozsudkem okresního soudu v Liberci ze dne 10. února 1922 č. j. U-VI-1276/21 a potvrzujícím jej rozsudkem krajského jako odvolacího soudu v Liberci ze dne 31. května 1922 č. j. Bl-VI-55/22 porušen byl zákon v ustanovení Šu 490 odstavec druhý tr. zák., rozsudkem okresního soudu v Liberci též v ustanovení Šu 390 tr. ř., rozsudky ty se zrušují a okresnímu soudu v Liberci se ukládá, by, šetře zásady Šu 293 odstavec třetí tr. ř. ve věci znovu jednal a rozhodl.

Důvody:

Ze spisu okresního soudu v Liberci U VI 393 a 1276/21, které spolu úzce souvisejí, vyplývá tento skutkový děj: Když uprázdněné místo učitele zpěvu na německém gymnasiu v Liberci bylo bez konkursu propůjčeno řediteli liberecké hudební školy Emilu K-ovi, učinil neznámý pisatel o tom oznámení z 9. února 1921 zemské školní radě, podepsav je jménem »Rudolf S., Reichenberg,« Proto Rudolf S., dovědév se o tom, učinil dle spisů U VI 393/21 o zneužití svého jména trestní oznámení státnímu zastupitelství ze dne 29. března 1921; státní zastupitelství zavedlo u okresního soudu v Liberci přípravné vyhledávání ve směru §§ 197 a 461 tr. zák. proti neznámému pachateli. V průběhu jeho slyšení byli znalci písma a to Leopold T., jenž podal posudek, že jest pravděpodobné, že Elisa K-ová ono podání psala. Naproti tomu prohlá-

sil profesor Jindřich R., že po důkladném a zralém uvážení došel k přesvědčení, že závadný dopis jistě pochází od Elisy K-ové. Když pak soud vzhledem k této různosti posudků si vyžádal ještě posudek třetího znalce profesora Františka K-e z Prahy, prohlásil tento, že písmo na závadné žádosti »nepochází pravděpodobně z ruky Elisy K-ové.« K prohlášení státního zastupitelství byla pak tato trestní věc dle Šu 90 tr. ř. zastavena. Dle spisů U VI 1276/21 udala Elisa K-ová Rudolfa S-a pro přestupek urážky na cti, spáchaný tím, že dne 9. září 1921 v Liberci, přišed do jejího bytu a křiče, se jí tázal, jak se mohla opovážiti podati žádost na zemskou školní radu a ji podepsati jeho jménem, že věc musí jíti k státnímu zastupitelství, ježto je to falšování listiny, nač je trest žaláře. Při hlavním líčení o této soukromé obžalobě doznal Rudolf S. čin za vinu mu kladený, ale odvolával se na to, že tak učinil po úmluvě s profesorem R-em, jenž mu soukromou obžalobkyni označil jako pisatelku závadného dopisu na zemskou školní radu, a po rozmluvě s ředitelem T-em. Ze spisu U VI 393/21 přečteny byly ony posudky znalců. Soudce zamítl návrh obžalovaného na slyšení obou znalců (prof. R-a a ředitele T-a) jako svědků o tom, co s »obžalovaným před tím soukromě mluvili, jako nezávažný proto, že předmětem soukromé obžaloby jest skutkový děj a chování se obžalovaného dne 9. září 1921 v bytě soukromé žalobkyně.« Rozsudkem ze dne 16. února 1922 č. j. U VI 1276/21 byl pak Rudolf S. vinným uznán přestupky §§ 487 a 488 tr. zák., spáchanými tím, »že dne 9. září 1921 v bytě Elisy K-ové a v přítomnosti její matky, křiče, soukromou žalobkyni křivě obviňoval z odeslání žádosti na zemskou školní radu, podepsané jménem obžalovaného, v čemž spočívá falšování listin, trestem těžkého žaláře ohrožené, a že o tom učiní oznámení státnímu zastupitelství« — a že takto soukromou žalobkyni křivě vinil z přestupku a vyjevováním smyšlených a převrácených skutečností z nečestného jednání, kteréž ji v obecném mínění mohlo v opovržení uvést nebo snížit. V důvodech rozsudečných běže soud první stolice závadné výroky za prokázány a odůvodňuje, proč v nich spatřuje uvedené přestupky urážky na cti; dále uvádí, že se obžalovanému důkaz pravdy, ve věci U 393/21 vedený, že Elisa K-ová psala závadný dopis zemské školní radě, nezdařil, poněvadž znalci písma T. a K. prohlásili, že ji za pisatelku pokládati nelze; posudek profesora R-a nepokládá za nepředpojatý, poněvadž profesor R. s obžalovaným jednal před líčením a dal obžalovanému soukromý posudek. Do rozsudku podal obžalovaný odvolání co do viny a co do útrat, v tomto směru, pokud jde o útraty za znalecké posudky. Rozsudkem krajského soudu v Liberci ze dne 31. května 1922 bylo odvolání v obojím směru zamítnuto, a to pokud jde o vinu, z věcných a zákonu plně odpovídajících důvodů první stolice, pokud pak jde o útraty poplatků znaleckých v částce 650 Kč jako opozděné. Rozsudky obou stolic, pokud jde o výrok o vině, se nesrovnávají se zákonem. Pokud se týče zjištění rozsudečného, že nezdařil se důkaz pravdy o té okolnosti, že Elisa K-ová psala ono podání na zemskou školní radu, dlužno poukázat k tomu, že v tomto případě, kde nešlo o urážku ve smyslu Šu 488 tr. zák. veřejně, nýbrž jiným způsobem pronesenou, důkazu pravdy nebylo třeba. Dle Šu 490 odstavec druhý tr. ř. stačil důkaz pravděpodobnosti, to jest prokázání takových okolností, pro něž bylo

dostatečné příčiny, by obvinění mohlo za pravdivé býtí pokládáno. Obžalovaný hájil se tím, že znalec prof. R. mu s určitostí sdělil, že ono podání pochází od soukromé žalobkyně, že jí to může říci, a také prof. T. že mu řekl, aby si to se slečnou K-ovou vyjednal. Navrhl-li obžalovaný, jak jednacím protokolem zjištěno, by profesori R. a T. byli slyšeni o té okolnosti, co s obžalovaným dříve soukromě byli mluvili, neboli že mu jako znalci slečnu K-ovou za pisatelku onoho podání označovali, neměl ve smyslu Šu 3 tr. ř. návrh ten jako nezávažný býtí zamítnut, neboť v této trestní věci nebylo dokázati, zda psala Elisa K-ová závadný list na zemskou školní radu čili nic, nýbrž, zda obviňoval obžalovaný Elisu K-ovou křivě z pisatelství, zda ji obviňoval z přestupku falšování soukromé listiny a z nečestného jednání křivě čili nic, anebo aspoň, zda byly tu okolnosti, jím prokazatelné, jež by dávaly dostatečné důvody, by mohl obvinění pokládati za pravé. Touto otázkou rozsudky obou stolic, stojíce na stanovisku, že obžalovanému bylo třeba podati o pisatelství Elisy K-ové důkaz pravdy, vůbec se nezabývaly a byl zákon v oněch směrech porušen. Další porušení zákona spočívá v odsouzení obžalovaného rozsudkem okresního soudu v Liberci U VI 1276/21, aby vedle Šu 390 tr. ř. nahradil útraty znaleckých posudků v částce 650 Kč. Útraty ty vzešly ve věci zcela jiné, ve věci U VI 393/21 proti neznámému pachateli pro přestupek §§ 197 a 461 tr. zák., spáchaný falšováním závadného podání jako listiny soukromé. Věc tu vedl veřejný obžalobce, třeba k trestnímu oznámení Rudolfa S., a tento zde nebyl ani soukromým obžalobcem, ani soukromým účastníkem. Ve svém trestním oznámení uvádí výslovně, že žádá za zavedení řízení proti »neznámému pachateli«. Žádal-li však za zavedení trestního řízení proti neznámému pachateli, nebylo toto vedeno jen na jeho návrh a měl útraty platiti stát.

Čís. 1148.

Srážka vlaků zaviněná tím, že vlakvedoucí, obdržev předčasně vlakopis, opustil stanici, nevyčkav příjezdu protijedoucího vlaku.

Výpravčí úředník jest zodpovědným za předčasné vydání vlakopisu. Pokud stihá zodpovědnost též vlakvedoucího.

(Rozh. ze dne 5. března 1923, Kr II 167/22.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací zavrhl po ústním líčení zmateční stížnost obžalovaného Antonína P-a do rozsudku krajského soudu v Mor. Ostravě ze dne 12. ledna 1922, jímž byl stěžovatel uznán vinným přečinem dle Šu 335 a 337 tr. zák., vyhověl však zmatečnosti obžalovaného Štěpána Sch-a do téhož rozsudku, jímž byl uznán vinným tímž trestným činem, rozsudek ohledně něho zrušil a vrátil věc prvému soudu. by ji znovu projednal a rozhodl.

Důvody:

Zmateční stížnost Antonína P-a dovozuje, uplatňujíc zmateční důvod čís. 9 a) Šu 281 tr. ř., že stěžovatel odevzdal vlakopis vlakvedou-